

تیم قدرتمند

برنامه‌ریزی بهتری می‌خواهد

بیزن مقالو
سر مربی اسبق
تیم ملی تکواندو

تیم ملی تکواندو با ترکیبی از ملی‌پوشان جوان و پرمدال در رقابت‌های قهرمانی جهان ووشی چین حضور یافت. تیمی که در بازی‌های آسیایی گذشته پست‌اندازی کرده بود و ثمره آن را در المپیک ۲۰۲۴ پاریس دیدیم. تکواندوکارانی که تجربه قهرمانی در المپیک، جهان، گرندپری، گرنداسلم و آسیا را داشتند و از چنین تیم مقتدری انتظاری جز کسب مدال‌های خوش‌رنگ نمی‌رفت. البته دستیابی به این مدال‌ها هم دور از ذهن نبود؛ چراکه تیم ایران، روی کاغذ، تیمی قدرتمند بود اما در عمل نتوانست انتظارات را برآورده کند. بی‌تردید تکواندو امروز دگرگون شده است و هرچه برنامه‌ریزی دقیق‌تر و هوشمندانه‌تری داشته باشید، نتیجه بهتری به‌دست می‌آورد. اکنون که رنژیک جهان صفر شده، فدراسیون باید با نگاهی تازه و برنامه‌ریزی منسجم‌تری عمل کند تا ملی‌پوشان دوباره بدرخشند. شاید ناکامی قهرمانان ایران در میدان ووشی چین تلنگری باشد تا فدراسیون با چشم‌اندازی روشن‌تر و آینده‌نگران‌تر برنامه‌ریزی کند. فدراسیون تکواندو با این میزان پتانسیل می‌تواند دو یا حتی سه تیم ملی آماده را در اختیار داشته باشد؛ اما نکته مهم آن است که ملی‌پوشان نسبت به جایگاه خود و ارزش مدال آگاهی کامل داشته باشند. آگاهی از مسیر و هدف، در رسیدن به مدال اهمیت فراوانی دارد. درست است که تیم ملی تکواندوی ایران یکی از قوی‌ترین تیم‌ها بود و توانایی کسب نتایج بهتر را داشت، اما نباید با حاشیه‌سازی به تیم لطمه زد. انسجام، آرامش و برنامه‌ریزی دقیق، کلید موفقیت آینده این تیم قدرتمند است.

نمی‌توان نگران تکواندوی ایران نبود

مداح: همه منتظر پاسخ کمیته فنی هستند

پریسا غفاری / ناکامی دور از انتظار زنان تکواندوکار ایرانی در رقابت‌های جهانی ووشی، حاصل یک انتخاب اشتباه در رأس هرم فنی تیم ملی تکواندوی زنان بود. مینو مداح، سرمربی پیشین تیم ملی، با اشاره به نتایج تیم در مسابقات جهانی چین، در گفت‌وگو با خبرنگار «ایران» می‌گوید: «تیم ما در این مسابقات ضعیف عمل کرد و ملی‌پوشان از نظر فنی در پایین‌ترین سطح خود بودند. عملکرد آنها نشان می‌دهد آمادگی لازم را نداشتند. واقعاً نمی‌دانم چه بر سرشان آمده بود. از سوی دیگر، سرمربی تیم هم نتوانست عملکرد موفقی داشته باشد.»

او با انتقاد از عملکرد کمیته فنی در انتخاب مهرورز ساعی، تصریح می‌کند: «کمیته فنی بر چه مبنایی او را به‌عنوان سرمربی تیم ملی منصوب کرد؟ آنها امروز باید پاسخگوی تصمیم خود باشند. به یاد دارم آقای ساعی در مصاحبه‌ای گفته بود: «اگر کسی رزومه‌ای بهتر از خواهرم دارد، معرفی کند.» حالا او هم باید پاسخ دهد در حالی که از میان هفت هوگوپوش، شش نفرشان دارای رزومه درخشان بودند، چه اتفاقی افتاد که همه با هدایت مهرورز ساعی از گردونه مسابقات حذف شدند؟ اینجاست که مشخص می‌شود هدایت تیم ملی کار هر کسی نیست.»

مداح، تغییر وزن ناهید کیانی، دارنده مدال طلای جهان، آسیا و بازی‌های کشورهای اسلامی از منفی ۵۳ به منفی ۵۷ کیلوگرم را تصمیمی اشتباه می‌داند: «این انتخاب غلط به ضرر کیانی تمام شد و به ترکیب وزنی تیم ضربه زد. مینو نعمت‌زاده هم در وزن غیرتخصصی خود مبارزه کرد و مهارت‌مومزن‌زاده، نایب‌قهرمان جهان، می‌توانست بسیار بهتر ظاهر شود. این جابه‌جایی‌ها در نهایت به تضعیف تیم منجر شد. در مجموع عملکرد ضعیف تیم ملی نتیجه تصمیمات نادرست فنی و ضعف مدیریتی بود.»

رئیس کمیسیون مربیان کمیته ملی المپیک همچنین معتقد است، رفتارها و واکنش‌های احساسی کادر فنی در جریان مسابقات، تأثیر منفی مستقیمی بر عملکرد ورزشکاران گذاشت: «سرمربی تیم باید علاوه بر جنبه فنی، به لحاظ روحی و روانی نیز بازیکنانش را در میدان مدیریت کند. این ورزشکاران مانند فرزندانشان هستند و ما امانت‌دار آنها هستیم. یک رفتار یا جمله اشتباه می‌تواند آینده یک ورزشکار را نابود کند.»

مداح در پایان با اشاره به بی‌تفاوتی خود نسبت به فضای فنی تکواندو تأکید می‌کند: «تکواندو در شرایط کنونی برای من اولویت نیست، اما اتفاقاتی که در ووشی چین رخ داد، آن قدر پرنرگ، محسوس و پرچسبه بود که نمی‌توان برای کنارشان بی‌تفاوت گذشت. نمی‌توان برای تکواندو نگران نبود. نمی‌شود همه چیز را به حاشیه نسبت داد. حقیقت بزرگ ووشی، شکست تکواندو بود.»

آیا داوران رنگ مدال تکواندو کار ایرانی را تغییر دادند؟

بهادری: حاجی موسایی تمارض کرد!

گروه ورزشی / در جریان رقابت‌های تکواندوی قهرمانی جهان، مهدی حاجی موسایی در شرایطی که در راند اول فینال وزن منفی ۶۳ مقابل محمد خلیل جندوبی از تونس با نتیجه یک بر صفر پیش بود، به‌دلیل ضربه مشت بازیکن حریف از ادامه مسابقه بازماند و به مدال نقره بسنده کرد.

پس از ناکامی حاجی موسایی و از دست رفتن مدال طلا، برخی مدعی شدند او با ناداری نشان طلا را از دست داد، البته ده‌ای از کارشناسان با استناد به فیلم منتشر شده در فضای مجازی که هادی ساعی اصرار داشت حاجی موسایی از روی زمین بلند نشود، تأکید کردند مشاوه اشتباه رئیس فدراسیون عامل از دست رفتن مدال طلای این ورزشکار شد. در مقابل، فدراسیون تکواندو با انتشار عکسی از گردن و محل برخورد ضربه مهدی حاجی موسایی از شدت این برخورد خبر داد و معتقد بود که تصمیم تیم دآوری خلاف قوانین بین‌المللی بوده است.

مهدی بهادری، دبیر پیشین کمیته داوران فدراسیون تکواندو، درباره این ماجرا به خبرنگار «ایران» می‌گوید: «طبق قوانین تکواندو، اگر ضربه به صورت یا گلو یا بازین برخورد کند، خطا محسوب می‌شود. براساس آیین‌نامه دآوری در صورتی که بر اثر مشت، حریف نتواند به مبارزه ادامه دهد، فن بازنده اعلام می‌شود اما اگر حریف توانایی ادامه مسابقه را داشته باشد، مجری فن فقط اخطار دریافت می‌کند. در هوگوهای الکترونیکی یک ناحیه سفید رنگ وجود دارد که به آن منطقه خنثی گفته می‌شود، ضربه به این ناحیه مجاز است. مسیر ضربه بازینگ تونس‌ی هم به سمت ناحیه سفید بود که البته به گلو بازینگ بسیار نزدیک بود. آنچه ما در تصاویر دیدیم، این بود که داور بازین تمارض حاجی موسایی را تأیید کرد و این به این معناست که ضربه مستقیم به منطقه ممنوعه نبوده است. براین اساس تصمیم دآوری در رنگ مدال بازینگ ما تأثیری نداشت.»

بررسی کارنامه نگران کننده تکواندوی ایران

در رقابت‌های جهانی ووشی از نگاه کارشناسان

مگر می‌توان صدای زنگ خطر را نشنید؟

سینا حسینی / کارنامه تیم ملی تکواندوی ایران در دو میدان بزرگ المپیک پاریس و رقابت‌های جهانی ووشی تصویری نگران‌کننده از وضعیت این رشته پرتعداد ارائه می‌دهد. مقایسه نتایج، به روشنی از افت محسوس و عقبگرد فنی در سطح ملی حکایت دارد؛ روندی که به زعم برخی کارشناسان زنگ خطر را برای جامعه تکواندو به صدا درآورده است.

ناکامی‌های پی‌پی‌سی قهرمانان المپیک که این بار یکی پس از دیگری در همان مراحل ابتدایی رقابت‌ها حذف شدند، واکنش منفی گسترده‌ای را در میان هواداران و کارشناسان برانگیخت. در حالی که برخی از چهره‌های مطرح تکواندو با انتشار استوری در فضای مجازی از مردم عذرخواهی کردند، مدیران فدراسیون ترجیح دادند در برابر این شکست سکوت کنند؛ سکوتی سنگین و پرمعنا، بویژه درباره ناکامی تیم بانوان و شکست ملی‌پوشان المپیک در بخش زنان که پرسش‌های جدی‌تری را به وجود آورده است.

دست‌آورد کاروان تکواندوی ایران در ووشی، تنها یک مدال طلا، یک نقره و یک برنز بود؛ نتیجه‌ای که هرچند به نایب‌قهرمانی شاگردان افلاکی منتهی شد، اما سایه سنگین ناکامی مطلق تیم زنان به مربیگری خواهر رئیس فدراسیون، آن را تحت‌الشعاع قرار داد. در این میان، حذف ناباورانه آریین سلیمی نیز به فهرست ایهامات اضافه شد؛ رخدادی که هنوز هیچ توضیح رسمی و شفافی درباره آن ارائه نشده است. اما داستان ناکامی‌ها به همین جا ختم نمی‌شود. شکست رئیس فدراسیون و آریین سلیمی در انتخابات فدراسیون جهانی نیز در سکوت خبری کامل فراموش شده است؛ گویی مدیران ترجیح داده‌اند هر نشانه‌ای از عملکرد خود را از حافظه افکار عمومی پاک کنند.

با وجود همه این مسائل، درخشش جوانانی چون ابوالفضل زندی، حاجی موسایی و سنینا بختیاری، تنها روزنه امید تکواندوی ایران در ووشی بود. اما حتی این موفقیت نسبی نیز نمی‌تواند ضعف ساختار فنی و مدیریتی این رشته را پنهان کند. امروز بیش از هر زمان دیگری ضرورت دارد عملکرد تیم‌های مردان و زنان به صورت دقیق و کارشناسانه مورد ارزیابی قرار گیرد تا نقاط ضعف مدیریتی، فنی و انتخاباتی مشخص و پیش از آغاز بازی‌های آسیایی ناگوا ضعف‌ها برطرف شوند.

مهرورز ساعی

و چالش سرمربیگری

مهری رنجبر / مهرورز ساعی حدود دو ماه پس از آنکه رسماً به‌عنوان سرمربی تیم ملی تکواندوی زنان منصوب شد، در رقابت‌های قهرمانی جهان نتوانست نمره قبولی بگیرد.

او پس از المپیک ۲۰۲۴ پاریس و کسب مدال برنز شاگردش مینو نعمت‌زاده و همچنین استعفای مینو مداح، سرمربی وقت تیم ملی به دلیل اختلافات داخلی، سرمربیگری تیم ملی را حق مسلم خود می‌دانست. ساعی حتی برنامه بلندمدتی برای تیم ملی زنان تا المپیک ۲۰۲۸ لس‌آنجلس تدوین کرده و آن را به هادی ساعی، رئیس فدراسیون تکواندو ارائه داده بود.

هرچند همان زمان شنیده می‌شد که اعضای کمیته فنی فدراسیون با سرمربیگری او موافقت نکرده‌اند، اما مهرورز ساعی در گفت‌وگویی اختصاصی اما چاپ نشده با روزنامه ایران، ادعای دیگری داشت. او در آن مصاحبه گفته بود: «چیزی که شنیدم این بود که اعضای کمیته فنی گفتند کسی بهتر از مهرورز ساعی برای سرمربیگری تیم ملی نیست. اعتقاد همه بر این بود که از نظر سطح فنی، تجربه دوران قهرمانی و ارتباط روحی با بچه‌ها، هیچ مربی‌ای مثل من نیست. من آنها را درک می‌کنم و سرمربیگری حق من است.»

اما کمتر از دو ماه بعد، واقعیت‌ها خلاف تصورات ساعی پیش رفت و نتیجه تصمیم کمیته فنی برای انتخاب او، ناکامی بزرگ تیم ملی زنان در قهرمانی جهان بود. در شرایطی که حالا اعضای همان کمیته فنی سکوت اختیار کرده‌اند و درباره تصمیم خود هیچ توضیحی نمی‌دهند، تنها ۱۱ ماه تا آغاز بازی‌های آسیایی ۲۰۲۶ ناگوا یی زاین باقی مانده است.

رئیس فدراسیون تکواندو حاضر به گفت و گو نشد!

گروه ورزشی / رئیس فدراسیون تکواندو قرار بود ظهر دیروز به سؤالات خبرنگار «ایران» پاسخ دهد تا درباره علل ناکامی تکواندو در جهانی ووشی توضیحاتی را ارائه کند اما ترجیح داد به شکل غیرمنتظره‌ای از مصاحبه صرف نظر کند.

خبرنگار روزنامه «ایران» صبح دیروز با ساعی تماس گرفت تا استدلال‌های رئیس فدراسیون درباره نتایج تیم‌های ملی زنان و مردان در قهرمانی جهان را بشنود تا اظهارات وی را به‌عنوان متولی تکواندو در کنار نقطه نظرات کارشناسان منعکس کند. هادی ساعی در اولین تماس به دلیل مشغله کاری، قول انجام مصاحبه را برای دو ساعت دیگر می‌دهد اما پس از ۱۲ دقیقه نتیجه تماس خبرنگار ما با هادی ساعی، تنها شنیدن بوق آزاد است بدون اینکه جوابی از آن طرف خط داده شود. گروه ورزشی روزنامه ایران همچنان آمادگی دارد توضیحات هادی ساعی درباره عملکرد تیم ملی آقایان و زنان تکواندو را به صورت کامل منعکس کند.

دست‌آورد کاروان تکواندوی ایران در ووشی، تنها یک مدال طلا، یک نقره

و یک برنز بود؛ نتیجه‌ای که هرچند به نایب‌قهرمانی شاگردان افلاکی منتهی شد، اما سایه سنگین ناکامی تیم زنان به مربیگری خواهر رئیس فدراسیون، آن را تحت‌الشعاع قرار داد

جای خالی مدیریت روحی و روانی

گروه ورزشی / رقابت‌های قهرمانی جهان در ووشی چین، آزمونی سخت برای مهرورز ساعی بود؛ آزمونی که او نه در بعد فنی و نه در حوزه اخلاقی نمره قبولی نگرفت. اگر حذف پی‌پی‌سی ملی‌پوشان را که ناشی از ضعف فنی سرمربی بود، نادیده بگیریم، نمی‌توان به آسانی از بدرفتاری او یا یکی از ملی‌پوشان وزن منفی ۴۶ کیلوگرم چشم‌پوشید؛ رفتاری که برای تکواندوی ایران حاشیه تازه‌ای ساخت و به نوعی بزرگ‌ترین باخت خانم سرمربی محسوب می‌شود؛ باختی که از نگاه رسانه‌ها هم پنهان نماند. ماجرا از جایی آغاز شد که سعیده نصیری، ملی‌پوش ۲۱ ساله وزن منفی ۴۶ کیلوگرم، در مرحله یک‌هشتم نهایی رقابت‌ها با خطر حذف روبه‌رو بود. در اوج فشار مسابقه، مهرورز ساعی با صدایی بلند و لحنی تند و نامناسب بر سر شاگردش فریاد زد؛ فریادی که همانند پتکی بر سر ملی‌پوش جوان فرود آمد و او جز پایین انداختن سر و فرورفتن در سکوت، واکنشی نداشت؛ رفتاری که تنها از یک مربی بی‌تجربه و ناخفته در لحظات حساس سر می‌زند و تصویر ناخوشایندی از مدیریت روحی و روانی در تیم ملی زنان بر جای گذاشت.

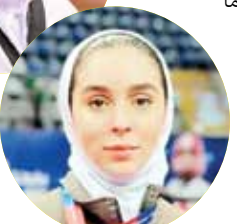
تغییر وزن تصمیمی اشتباه و عامل آشفتگی فنی بانوان

در ووشی چین رخ داد. در این مسابقات، اکثر ملی‌پوشان بانوی ایران به شکل غیرمنتظره‌ای با تغییر وزن مواجه شدند و همین تصمیم زمینه‌ساز ناکامی تیم بانوان در این رقابت‌ها شد. به‌عنوان نمونه، مینو نعمت‌زاده که زمانی که یک ورزشکار در وزن منفی ۴۹ کیلوگرم رقابت می‌کرد، به‌جای ناهید کیانی در وزن منفی ۵۳ کیلوگرم به میدان رفت. در ادامه نیز ناهید کیانی ناچار شد در یک وزن بالاتر، یعنی منفی ۵۷ کیلوگرم، با حریفان قدرتمند این رده وزنی روبه‌رو شود. این تغییرات صرفاً محدود به مدال‌آوران المپیک پاریس نبود؛ نسترن ولی‌زاده نیز از وزن منفی ۶۲ به وزن منفی ۶۷ منتقل شد و ملیکا میرحسینی که در وزن منفی ۶۷ تجربه شش‌هفته‌ای از رقبا داشت، در وزن منفی ۷۳ کیلوگرم روی شیاپ‌چانگ رفت. نتیجه چنین جابه‌جایی‌های غیرتخصصی، چیزی جز آشفتگی در ترکیب تیم ملی و افت فنی در اجرای تاکتیک‌ها نبود.

از شکست آریین المین تا قهرمانی زندی

گروه ورزشی / تنها ملی‌پوش طلایی تکواندوی ایران در رقابت‌های جهانی ووشی، جوانی دهه‌هشتادی است که بی‌هیاهو و بی‌ادعا، از شهرستان نظرآباد کرج، با پشتکار و تلاشی مثال‌زدنی مسیر خود را تا تیم ملی پیمود و سرانجام در آورده‌گاه جهانی ووشی، با کسب مدال ارزشمند طلا، بار ناکامی تکواندوی ایران را به تنهایی بردوش کشید. اهمیت موفقیت ابوالفضل زندی زمانی دوچندان می‌شود که بدانیم او توانست طلسم ده‌ساله ناکامی مردان تکواندو در دستیابی به مدال طلا را بشکند و بار دیگر پرچم ایران را در شیاپ‌چانگ به اهتزاز درآورد. ارزش این قهرمانی زمانی چشم‌نوازتر جلوه می‌کند که زندی در میان موجی از ناکامی‌ها و حذف چهره‌های نام‌آشنای تکواندوی ایران از جمله آریین سلیمی، دارنده مدال طلای المپیک پاریس توانست در وزن منفی ۵۸ کیلوگرم با اقتدار به عنوان قهرمانی دست‌یابد و توانمندی‌های خود را به‌عنوان استعدادی درخشان به نمایش بگذارد. هرچند موفقیت ابوالفضل زندی شیرین و غرورآفرین است، اما بی‌تردید اگر مدیران و مربیان تیم ملی با نگاهی هدفمند و برنامه‌ریزی دقیق از این قهرمان جوان مراقبت نکنند، ممکن است همان چالش‌هایی که به حذف آریین سلیمی در جهانی ووشی منجر شد، دامن زندی را نیز بگیرد. پس لطفاً از همین امروز به فکر حفظ و پرورش ابوالفضل زندی باشید؛ سرمایه‌ای جوان برای آینده تکواندوی ایران.

طرح: حامد حسینی

دو روی سکه بازی های جهانی چین

تیم ملی تکواندوی ایران در قهرمانی جهان غول‌های بزرگ را زمین زد. عملکرد تیم ملی تکواندو در قهرمانی جهان را باید از دو بعد فنی و مدالی بررسی کنیم. به لحاظ مدالی تیم ما بعد از ۸ سال نایب‌قهرمان جهان شد و بعد از ۱۰ سال مدال طلا گرفت که افتخارات بزرگی است. اما جامعه ورزش و تکواندو از عملکرد ملی‌پوشان ناراضی است، چرا که انتظارات بیشتری از آنها بویژه قهرمانان المپیک داشتند اما برآورده نشد.

ناکامی تیم ملی در جهانی ووشی، ضعف تکواندوکاران بود در حالی که می‌توانستند نتیجه بهتری در انفرادی بگیرند. البته این ناکامی تنها مختص تیم ایران نبود و خیلی از تیم‌های بزرگ دنیا مثل اسپانیا، آمریکا، فرانسه و آلمان هم مدال نگرفتند. البته این رقابت‌ها سورپرایزهایی هم مثل مدال تونس و مصر داشت که پیشرفت تکواندو را ثابت می‌کند. اگرما از قافله عقب بمانیم از کورس جا می‌مانیم، بنابراین باید با کارشناسی و آسیب شناسی کار را با برنامه‌ریزی بهتری پیش ببریم.

تمرکز کادر فنی و ملی‌پوشان روی تمرین قبل از مسابقات خیلی مهم است تا تیم به حاشیه نرود. مجید افلاکی سرمربی تیم باید قبل از مسابقات به جای مصاحبه درباره حقوق کم، روی آمادگی ملی‌پوشان تمرکز می‌شد و حتی بعد از مصاحبه خیلی دوستانه در این باره به او تذکر داده می‌شد. البته آنهایی که با او فدراسیون زاویه داشتند هم با صحبت‌هایی می‌خواستند او را وارد حاشیه کنند. چرا که روزهای نزدیک به مسابقه روزهای طلایی است تا با حاشیه‌ها تمرکز تیم به هم نخورد.

درست است که قهرمانان ایران در قهرمانی جهان ناکام بودند و بد جای باختند اما شاید این باخت لازم بود تا غرور آنها کم شود و تلنگری باشد برای آنها که تلاش بیشتری به خرج دهند تا در رقابت‌های آینده نتیجه بهتری بگیرند. هر چند تکواندوکاران قهرمان المپیک ایران در ووشی چین باختند اما جوانانی مثل ابوالفضل زندی طلا گرفتند. شک تکنید تیم ملی برای بازی‌های آسیایی ۲۰۲۶ ناگوا جای نگرانی ندارد.

مرتضی کریمی
فنی فدراسیون
تکواندو

